

– Еванджелин от Династията Самос – изкрещява патриархът на среброкосото семейство. Говори сам и гласът му отеква из Спираловидната Градина.

От наблюдателницата си забелязвам как кралят и кралицата седат с малко по-изправени гърбове. Еванджелин вече е приковала вниманието им. В пълен контраст с тях принц Кал гледа надолу към ръцете си.

Докато другите момичета носеха копринени рокли, а няколко имаха странна позлатена броня, тази Еванджелин се извисява в екип от черна кожа. Жакет, панталони, ботуши, всичките – обковани с капси от твърдо сребро. Не, не сребро. Желязо. Среброто не е толкова матово или твърдо. Членовете на нейната династия, станали на крака, я приветстват с възгласи. Тя принадлежи към Птолемеи и патриарха, но други също ликуват, други фамилии. Искат тя да бъде кралица. Тя е фаворитката. Тя отдава чест с два пръста, долепени до челото, първо на семейството си, а после към кралската ложа. Те връщат жеста, безсрамно и явно демонстрират предпочитанията си към тази Еванджелин.

Може би това прилича на Двубоите повече, отколкото си давах сметка. Само че вместо да показват на Червените къде ни е мястото, тук кралят показва на своите поданици, колкото и да са могъщи, къде е тяхното място. Йерархия в йерархията.

Толкова съм се вгълбила в изпитанията, че почти не забелязвам кога отново идва редът ми да прислужвам. Преди някой да успее да ме побутне в правилната посока, се отправям към една ложа, едва чувайки как патриархът на Самос проговаря. Магнетрон, чува ми се, че казва, но нямам представа какво означава.

Движа се през тесните коридори, които някога са били открити проходи, надолу към Сребърните, които искат да бъдат обслужени. Ложата е в дъното, но аз съм пъргава и стигам до тях почти за отрицателно време. Откривам един особено охранен клан, облечен в крещящо жълта коприна и ужасни пера: всички се наслаждават на грамадна торта. Ложата е осеяна с чинии и празни чаши и аз се залавям да ги разчистя с бързи и умели ръце. В ложата гърми видео екран, показващ Еванджелин, която, изглежда, стои неподвижна на пода.

– Какъв фарс е това – промърморва един от подобните на тлъсти жълти птици мъже, докато се тъпче лакомо. – Момичето Самос вече спечели.

Странно. Тя изглежда най-слаба и неубедителна от всички.

Трупам чиниите на купчина, но не откъсвам очи от екрана, гледам я как се движи с дебнеща походка по опустошения под. Не изглежда, че има с какво да работи, да покаже какво може да прави, но тя явно няма нищо против. Злобната ѝ ухилена гримаса е ужасна, сякаш е напълно убедена в собственото си великолепие. На мен не ми изглежда великолепа.

После железните капси по жакета ѝ се раздвижват. Понасят се плавно във въздуха, всяка – твърд кръгъл куршум от метал. Като изстрели от пистолет те се изстрелват с бясна скорост от Еванджелин, забивайки се в прахта и стените и дори в щита от мълнии.

Тя може да контролира метала.

Няколко ложи ѝ ръкопляскат, но тя далеч не е приключила. Остро скърцане и звънтене отеква нагоре към нас отнякъде дълбоко долу в основите на Спираловидната Градина. Дори тлъстото семейство спира да яде, за да се огледа смутено наоколо. Объркани и заинтригувани са, но аз усещам вибрациите дълбоко под краката си. Знам, че трябва да се страхувам.

С разтърсващ земята шум метални тръби разцепват пода на арената, издигайки се далеч отдолу. Пробиват стените, обкръжавайки Еванджелин в разкривена корона от сребристосив метал. Тя има вид, сякаш се смее, но оглушителното хрущене на метала удавя гласа ѝ. От щита от мълнии се посипват искри и тя се предпазва със случайно попаднали ѝ парчета без никакво усилие. Накрая оставя метала да падне с ужасен трясък. Вдига очи към небето, към ложите горе. Устата ѝ е отворена широко, показвайки остри дребни зъби. Изглежда като гладен хищник.

Започва бавно лека промяна в баланса, докато цялата ложа се накланя. Чиниите се разбиват с трясък на пода, а стъклените чаши се търкулват напред, прекатурват се през парапета и се разбиват върху щита от мълнии. Еванджелин издърпва нашата ложа, огъва я напред, накланя ни. Сребърните около мен кряска и дращят, аплодисментите им се превръщат в паника. Не са единствените – всяка ложа на нашия ред се движи с нас. Далече отдолу Еванджелин насочва движението с ръка, съсредоточено сбърчила чело. Подобно на Сребърните гладиатори на ринга тя иска да покаже на света на какво е способна.

Това е мисълта в главата ми, когато жълто кълбо от кожа и окичени с пера дрехи се блъсва в мен, пращайки ме през парапета с остатъка от сребърните прибори.

Виждам само пурпурно, докато падам, щитът от мълнии се издига да ме посрещне. Съска от електричество и опърля въздуха. Едва имам време да се осъзная, но знам, че осеяното с жилки пурпурно стъкло ще ме опече жива, убивайки ме с електрически удар в червената ми униформа. Бас ловя, че Сребърните ще се разстроят само защото ще трябва да изчакат някой да ме изчисти.

Главата ми се удря силно в щита и пред очите ми изскачат звезди. Не, не звезди. Искри. Щитът си върши работата, осветявайки ме с мълнии от електричество. Униформата ми гори, опърлена и пушеща, и очаквам да видя как същото става с кожата ми. Трупът ми ще мирише прекрасно. По някакъв начин обаче не чувствам нищичко. Сигурно съм обзета от толкова силна болка, че не мога да я почувствам.

Но мога да я почувствам. Усещам топлината на искрите, пробягващи нагоре-надолу по тялото ми, подпалвайки всеки нерв. Чувството обаче не е неприятно. Всъщност се чувствам... жива. Сякаш цял живот съм живяла в слепота, а сега съм отворила очи. Нещо се движи под кожата ми, но не са искрите. Поглеждам дланите си, ръцете си, дивейки се на мълнията, докато се плъзга по мен. Платът изгаря, овъглен до черно от горещината, но кожата ми не се променя. Щитът продължава да се опитва да ме убие, но не може.

Алена кралица

Откъс от книгата

Виктория Айвюрд

Всичко се обърка.

Жива съм.

Щитът изпуска черен дим, започва да се разцепва и напуква. Искрите са по-ярки, по-буйни, но отслабват. Опитвам се да се надигна, да се изправа на крака, но щитът се разтриса под мен и отново падам, претъркулвайки се.